

GVB

Tituščan

ŠKOLSKI LIST GIMNAZIJE TITUŠA BREZOVAČKOG

BROJ 1, godina 2011.

PERO KVRGIĆ * BIVŠI TITUŠANI * DON 2011. * SUPERDILETANTI *
DANCI * VIJESTI IZ TITUŠA * PAVAO PAVLIČIĆ I GORAN TRIBUSON *
TERENSKA NASTAVA * SPORT * MEDIJI * CRTICE IZ POVIJESTI ŠKOLE

Dragi Titušani, pozdravljamo vas u novoj školskoj godini s posebnim poklonom—vašim i našim školskim listom. Ime je dobio zahvaljujući kreativnosti naše prošlogodišnje maturantice Nikol Badanjak koja je u jednoj od svojih reklama reklamirala lijek protiv grlobolje Titušan. Ime nam se sviđjelo, a i ideja o novinama javila se na zadnjemu DON-u u novinarskoj radionici.

Titušan se bavi školskim događajima u školskoj godini 2010./2011. i u prvom polugodištu 2011./2012. Bilježili smo sve što nam je bilo zanimljivo, od kratkih vijesti do opširnijih priloga.

Posebna je pozornost posvećena Danima otvorene nastave 2011. i školskoj suradnji s Dancima. U izradi lista sudjelovali su i učenici i profesori i nadamo se da ovim prvim brojem tek započinjemo našu zajedničku novinarsku karijeru.

SADRŽAJ:

VIJESTI IZ TITUŠA I.	3
TITUŠU U GOSTIMA	
INTERVJU S P. KVRGIĆEM.....	6
CRTICE IZ POVIJESTI ŠKOLE	
POVIJESNI PREGLED	10
PLEMIČKI KONVIKT.....	12
BIVŠI TITUŠANI	
NATKO ZRNČIĆ DIM.....	13
ŠIME SUŠIĆ	14
TERENSKA NASTAVA	
DODATNA NASTAVA GEOGRAFIJE...15	
BIOLOGIJA I EKOLOGIJA	
ONE MISLE DA SMO MALE.....	16
TERENSKA NASTAVA	
UNESCO-ova KULTURNA	
BAŠTINA.....	18
PREDSTAVLJAMO VAM...	
ŠKOLSKI SPORTSKI KLUB.....	20
ASTRONOMSKA GRUPA.....	21
GOVORNIČKA ŠKOLA.....	22
NAJMLAĐA PROFA.....	22
TOČKICINI BISERI	23
DON 2011.	24
TITUŠANI U MEDIJIMA	
INTERVJU ZA HRT.....	28
TEMA BROJA	
U ZEMLJI BEZ ZVIJEZDA	33
VIJESTI IZ TITUŠA II.	36
KNJIŽEVNOST	
INTERVJU S PAVLIČIĆEM I	
TRIBUSONOM.....	38
(PRE)PORUKE IZ KNJIŽNICE.....	39
STRIP	40

IMPRESUM

Titušan, broj 1., školska godina 2011./12.

Gimnazija Tituša Brezovačkog, Habelićeva 1, Zagreb

Za izdavača: Damir Jelenski, prof.

Glavna urednica: Doris Bakota

Fotografije: Doris Bakota, arhiva profesora i učenika

Odgovorna urednica: Branka Drageljević, prof.

Lektura: Jadranka Jurić, prof.

Novinari—**suradnici (učenici):** Doris Bakota, Jana Kiralj, Petra Babić, Petra Vručina, Matea Kvartuč, Ella Ivanković, , Ida Katarina Scholz, Lara Horvat, Josipa Kovačević, Mia Katarina Andrić, Stjepan Matić, Andrea Knežević, Filip Čović, Marko Domini, Tin Tomić, Adam Jolić, Luka Vidiš, Anamarija Kos, Ana Ruškač, Ana Benković, Kristina Juračić, Anamarija Jukica, Marcela Križanić, Dolores Žnidarić, Dominik Popović

Novinari—suradnici (profesori): Jadranka Jurić, Branka Horvat, Josipa Rodić, Božena Šmit, Tanja Turudić-Čuljak, Svjetlana Vorel, Sonja Janeković

Strip: Daniel Debančić

LETAČI VELIKOG NEBA

školska godina 2010./11.

Ekološka grupa posjetila je 22. prosinca 2010. Hrvatski prirodoslovni muzej u Zagrebu gdje su učenici imali priliku vidjeti zanimljivu i vrlo edukativnu izložbu pod nazivom *Letači velikog neba*, organiziran u povodu stote

obljetnice prsteno vanja ptica u Hrvatskoj. Uz stalni postav Muzeja na temelju kojeg su se učenici prisjetili gradiva drugoga razreda, imali su priliku vidjeti i još jednu izložbu –

Očaravajući svijet pauka i škorpiona.

I zaista, izložba ih je očarala – živi primjerci egzotičnih paučnjaka unutar terarija urezat će im se u sjećanje. Sljedeća postaja – Zoološki vrt i egzotični gmazovi...

BIRAMO NAJBOLJI STRANIČNIK

U povodu Mjeseca hrvatske knjige (15. listopada - 15. studenoga) proveli smo akciju pod nazivom „Biramo originalan straničnik“.

Učenici su u knjižnicu donosili straničnike koje su sami izradili. Profesorice Vlasta Zelenko Sokolić i Jadranka Jurić pregledale su pristigle radove. Autorice

najuspješnijih straničnika bile su:

1. Kristina Škufca
2. Mia Poturica
3. Ivana Janja Bošnjak

Učenice su nagrađene knjigama.

POSJET MEMORIJALNOM STANU MARIJE JURIĆ ZAGORKE

Učenici naše gimnazije posjetili su Memorijalni stan **Marije Jurić Zagorke** na Dolcu **8. Stan** naše poznate književnice i novinarkes dodijelio je Grad Zagreb na korištenje Centru za ženske studije.

Mr. Sandra Prlenda **Perkovic održala** nam je izuzetno zanimljivo predavanje o **životu i djelu Marije Jurić Zagorke**. Uslijedila su pitanja, razgovor, fotografiranje...

Posjet je organizirala profesorica **Jadranka Jurić**, a u povodu Dana **Marije Jurić Zagorke** koji su ove godine održani od 23. do 27. studenoga.

PREDAVANJE PROFESORICE NIVES OPAČIĆ

U utorak, 16. studenoga 2010. godine pružila nam se iznimna prilika da ugostimo poznatu profesoricu i lektoricu Nives Opačić. Profesorica Opačić održala je zanimljivo predavanje pod naslovom

"Komunikacija u hrvatskom javnom prostoru".

Posebno je naglasila sve češću upotrebu anglizama u svakodnevnom životu, a posebno među mladima.

Oduševljeni predavanjem, ispratili smo **uvaženu gošću, mentoricu naših** profesorica hrvatskoga jezika, **s obećanjem** ponovnog susreta u našoj gimnaziji.

PREZENTACIJA O UPISU NA STUDIJ PSIHOLOGIJE

U našoj gimnaziji gostovala je 11. studenoga 2010. dr.sc. Željka Kamenov, izvanredna profesorica na Odsjeku za psihologiju Filozofskog Fakulteta u Zagrebu.

Profesorica je učenicima govorila o prijemnom ispitu na Filozofskom fakultetu te o studiju psihologije. Predavanju su prisustvovali članovi naše

psihološke radionice kao i ostali zainteresirani učenici 3. i 4. razreda. Ponosni smo što je profesorica Željka Kamenov naša bivša učenica pa nas je i ta činjenica dodatno motivirala za ovo predavanje.

IZLOŽBA BITKA ZA VUKOVAR—TRPINJSKA CESTA

Naša učenica Nina Franulović, govorila je stihove o Vukovaru na otvorenju izložbe *Bitka za Vukovar—trpinjska cesta* (jesen 1991.), fotografije IVANA LEUTARA. Izložba je otvorena u Knjižnici Marije Jurić Zagorke 10. studenoga, a trajala je sve do 24. studenoga 2010. Školskoj knjižnici Gimnazije Tituša Brezovačkog darovana je knjiga *Grad je bio meta: bolnica, dom umirovljenika...* u izdanju Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata. Za sve nas, ovo je bila još jedna prilika da ... herojima se poklonimo ničice. (A. Ivelja, Vukovare, ljubavi)

UČENICI GTB KOD PREDsjedNIKA

U subotu, 26. ožujka 2011. učenici Gimnazije Tituša Brezovačkog sastali su se s predsjednikom Republike Hrvatske. Predsjednik Josipović ljubazno nas je primio u svoje prostore na Pantovčaku i s njim smo popili kavu. Odgovorio je na par naših dobro

smišljenih pitanja vezanih za hrvatsko školstvo i ulogu mladih u današnjoj

politici. Razgovarali smo i o sustavima obrazovanja u drugim zemljama i izmjenjivali mišljenja o načinima poboljšanja našeg načina školovanja. Događaj je uljepšao i jedan kraljevski paun koji je svojim šepurenjem privlačio našu pozornost. Dogovorili smo posjet Kući sv. Josipa i potom se rastali uz zajedničku fotografiju.

KVIZ MATURANTI PROTIV POZNATIH

U knjižari Profil Megastore povodom Dana obrazovanja, snage su odmjerili maturanti i slavni u kvizu znanja pod nazivom "Srednjoškolci protiv zvijezda". Profesor Pervan upoznaje nas

Maturanti Gimnazije Tituša Brezovačkog 2010./11. (Ivona Jakopec, Ivona Zec, Andrea Knežević, Mia Poturica, Matea Večerić, Ivan Martinić, Maroje Cirković, Ivna Ištuk, Cvita Vulelija i Luka Žučko) žurno rješavaju dobiveni zadatak iz engleskog jezika.

s a sve to (s lijeva nadesno): Filip Šovagović, Nevena Rendeli, Zoran Šprajc, Ivica Prtenjača, Zlata Mück, Marija Rebić, Sanja Doležal.

pravilima kviza, pomno promatraju naše "zvijezde":

Rezultat sve govori! Uspješnost i vodstvo maturanata bili su jednostavno neuhvatljivi. Radeći kao jedna ekipa, maturanti nisu imali poteškoća u pronalaženju odgovora te su pobijedili u kvizu.

PUBLIKA JE UVIJEK U PRAVU
intervju s Perom Kvirgićem

Od svojih glumačkih početaka, prije više od šezdeset godina pa sve do danas, Pero Kvirgić igrao je u gotovo svim hrvatskim kazalištima, mnogim kazališnim skupinama, sudjelovao na brojnim festivalima. Odigrao je više od 190 različitih uloga i dobitnik je mnogobrojnih nagrada.

Poznati glumac družio se s našim profesorima i učenicima. Govorio nam je o dogodovštinama iz svoga glumačkog života. Ovaj poznati glumac pola je godine živio u zgradi u kojoj je danas naša škola te ovaj susret možemo nazvati susretom bivših i sadašnjih učenika naše škole. Članovi novinarske i dramske grupe s velikim su se glumcem susreli 25. veljače 2011. godine.

Je li dosadno stalno igrati istu predstavu poput **Stilskih vježbi**?

Kvirgić: Nije. Svaki puta je druga pozadina i uzbuđenje. Nikad ne znate kako će publika primiti predstavu.

Kad ste tek počeli izvoditi Stilске vježbe, jeste li mislili da ćete postići ovakav uspjeh?

Kvirgić: Nismo očekivali da će tako dugo ići, 43 godine. Igrali smo, no to nismo očekivali.

Jeste li ikada požalili svoj izbor životnog puta i jeste li ikada poželjeli odustati?

Kvirgić: Nisam nikad požalio jer sam imao uspjeha, da sam bio u drugoj situaciji, možda bih požalio i možda promijenio profesiju. Naš posao je težak, psihički napor je velik. Ne uspije li, čovjek se razočara, počinje piti... Ima puno alkoholičara među nama. Ja sam imao tu sreću da sam išao iz uloge u ulogu i imao dobre predstave...

Postoji li uloga koju niste zaigrali, a **jako ste željeli?**

Kvirgić: Ne, ja sam toliko uloga igrao da nisam poželio neku ulogu...Na primjer Hamleta nikad nisam želio igrati, nisam osoba...fizički nisam za Hamleta...

Što Vas je potaklo da se počnete baviti glumom?

Kvirgić: Bio sam u partizanima, recitirao sam jednu pjesmu kad me vidio kolega iz glumačke družine Gorana Kovačića, imao sam tada 16 godina, on me je pitao želim li ići s njima i pristao sam. Tako sam sa 16 godina lutao posvuda, imao sam nekad i pušku (nisam nikada opalio tom puškom). Svidio mi se taj svijet glume, uzbuđenje i bježanje. Bili smo i na straži pa bih nakon straže odlazio na pozornicu pa opet na stražu...to je bilo uzbudljivo.

Ostavljaju li likovi koje glumite na Vama neki trag?

Kvirgić: Ne znam ostavljaju li ili ne, to je nesvjesno. Sigurno je da ostavljaju neki trag, ali čovjek toga nije svjestan.

Koja je najdraža uloga koju ste igrali?

Kvirgić: Pomet mi je draga uloga, uloge iz Marinkovićevih tekstova...

Što je po vama najveći cilj

glumca – pljesak publike ili želja da se obavi posao?

Kvrgić: Publika je sastavni dio predstave. Bez publike nema ni dobre predstave. **Važan je odjek publike.** Najveća pohvala glumcu je pljesak publike.

Je li vam nekad pomogla?

Kvrgić: Trema je opasna, ona paralizira čovjeka. Poslije sam se navikao pa bi mi trema bila baš dobra. Nekad bih popio konjak ili nešto tako...

Što je najljepše, a što najteže u glumačkog života?

Kvrgić: Najljepše je to što putujemo, stalno smo u drugim mjestima, u pogonu. Čovjek osjeća vitalnost koju mora prihvatiti. Sad smo bili u Rijeci, iza toga smo išli u Babinu Gredu...Upoznali smo dobre ljude, brojna mjesta, prokrstarili smo cijelu Hrvatsku...

Kako ste dobili prvu ulogu, audicijom ili su vas pozvali?

Kvrgić: Kad sam završio glumačku školu, i kad se osnovalo Zagrebačko dramsko kazalište pozvali su me. Nije bilo audicija koje su danas svakodnevna pojava.

Kako se rješavate treme?

Kvrgić: Trema se nikad ne rješava, ona je uvijek prisutna. Ona je malo uzbuđenje.

(smijeh). Ali to ne preporučujem učenicima. Jer kad se popije jedna čašica, pa druga i treća...

Bio je jedan stari glumac koji je dobro glumio, ali slabo je čuo... I trebao je reći samo jednu riječ. Šaptač mu je šaptao: Zovi je! Zovi je! A on je tek nešto načuo i viknuo: Zlo mi je! Zlo mi je!

Jeste li imali neku ulogu koja Vam se nije svidjela, a morali ste je glumiti?

Kvrgić: Kako ne, bila je uloga u jednoj domaćoj drami čije sam ime zaboravio...Moraš glumiti, moraš podnijeti i pretrpjeti to...Srećom, nije bilo puno takvih uloga.

Jeste li kao mladi glumac imali kakvog idola kojemu ste se divili?

Kvrgić: Divili smo se Dujišinu koji je bio veliki glumac koji je igrao karakterne uloge. Bio je stasit čovjek, izvanredan glumac koji je umro s pedeset godina. To je bio čudan sprovod- išlo se pješice od kazališta do Mirogoja. Išle su kolone ljudi ... bio je to veliki glumac.

Koliko se prije predstave trebate pripremati?

Kvrgić: Nekad mi ide lakše, nekad teže. Nekad se čovjek muči s ulogama...ali kad uloga ispadne dobra, muka se isplati.

Što biste promijenili u današnjem kazalištu i obrazovanju glumaca?

Kvrgić: Promijenilo se puno toga u današnjem kazalištu. Prije je glavna osobina kazališta bila riječ – danas je važan spektakl i vizualna atrakcija. Danas je najvažniji redatelj, nekada je najvažniji bio glumac. Osim toga, prije je bilo manje kazališta pa je svaka predstava bila „povijesna“, mislilo se da će propasti svijet ako predstava ne uspije.

Koja vam je nadražja filmska uloga?

Kvrgić: Nisam igrao u mnogo filmova...desetak uloga. Možda mi je najdraža uloga iz *Zagrebačkih priča*, uloga starog čovjeka koji je već malo skrenuo...

Što Vam je draže: glumiti u kazalištu ili na filmu?

Kvrgić : Ja više volim kazalište. Neki glumci više vole glumiti u filmu, neki u teatru. Na filmu morate...izgledati dobro. Ja po izgledu nisam baš za film...u filmu sam igrao desetak uloga, a nekad sam morao i odbiti filmske uloge zbog rada u kazalištu.

Kojim se tehnikama koristite da zapamtite toliko teksta?

Kvrgić : Ima glumaca koji pamte brzo, neki pamte sporo. Ja pamtim osrednje, ali kad zapamtim, ne zaboravljam. Pamti se po kretnjama, postoji i emocionalno i mnemotehničko pamćenje.

Što mislite o sapunicama?

Kvrgić: Sapunice su najbolje plaćene, glumci su ih prisiljeni snimati.

Biste li prihvatili ulogu u sapunicama, samo zbog profita?

Kvrgić : Zvali su me više puta, ali nisam htio.

Razočarate li se ako Vam se publika ne smije?

Kvrgić: Publika je uvijek u pravu. Ako se smije, smije se...

Na zamolbu novinara da nešto odglumi, Pero Kvrgić je, (ispričavši se ukoliko zaboravi tekst), ipak savršeno odglumio šjora Bepa iz Marinkovićeve Zagrljaja i poljskog Židova iz Krležina Kraljeva.

Kako ostanete suzdržani na sceni, dolazite li u napast nasmijati se s publikom?

Kvrgić : To je stvar discipline. Obično, ako se glumac smije kad i publika, to je slab glumac. Gavella nas je učio da moramo biti ozbiljni kada puštamo publiku da se smije. Glumac mora biti ozbiljan.

Je li Vam lakše vježbati na probama ili kući?

Kvrgić: Radim i doma na memoriji, što sam stariji, moje je pamćenje slabije. Prisiljen sam ponavljati uloge prije predstave.

Koliko sebe unosite u ulogu?

Kvrgić: Glumac uvijek unosi jedan dio sebe u ulogu i po tome se razlikuje glumac od glumca. Ima ambicioznijih glumaca koji se nameću publici.

Što mislite o mladim glumcima?

Kvrgić: Postoji masa jako dobrih glumaca, sve ih je više. Pogotovo glumica.

Kakav Vam je osjećaj glumiti ljubav na sceni? Je li neugodno?

Kvrgić: Ja nisam imao puno ljubavnih uloga. Nisam bio baš veliki ljubavnik. Ali čovjek se uživi i zaboravi na privatnost.

Kada biste pogledali svoj glumački život, biste li nešto promijenili?

Kvrgić: Ne bih ništa promijenio, zadovoljan sam. To što je bilo, bilo je.

Kakvo je sada hrvatsko glumište u odnosu na europsko, zaostaje li?

Kvrgić: Glumište je mnogo interesantnije nego prije, ima mnogo eksperimenata i to loših eksperimenata. Redatelji su sada glavni, a nekad je glumac bio stožer predstave. Ali, ima različitih predstava, mnogo je dobrih predstava, mnogo kazališta i talenata.

Koliko je za uspjeh glumca važan talent, a koliko vježba?

Kvrgić: Što je glumac talentiraniji, mora više raditi. Rad i talent idu ruku pod ruku.

Za kraj Kvrgić je održao monolog na latinskom. Nismo ga najbolje razumjeli jer je njegov latinski bolji od našega, ali bio je, kao i uvijek, odličan!

POVIJESNI PREGLED DJELOVANJA U ZGRADI U HABDELIĆEVOJ 1

O dugoj i bogatoj povijesti zgrade naše gimnazije piše Jadranka Jurić, prof. i dipl. knjiž.

Tijekom srednjega vijeka u Zagrebu nije postojala pučka škola. Tko je želio naučiti čitati i pisati, morao je sam pronaći učitelja koji će ga poučavati.

Prava pučka škola otvorena je tek sredinom 16. stoljeća, i to vjerojatno u kući Gradskog poglavarstva na Gornjem gradu. Također, tijekom cijeloga srednjeg vijeka u Hrvatskoj nije postojala viša škola.

No, 1606. godine u Zagreb dolaze isusovci. Ubrzo se o njima pronio glas kao o vještim propovjednicima. Njihovo se djelovanje najviše očitovalo na području prosvjete. Na molbu Zagrepčana osnovali su prvu gimnaziju 1607. godine na Trgu sv. Katarine. Hrvatsko je plemstvo zavoljelo isusovce i ponudilo im svoju pomoć. Javila se zamisao da se i siromašnim đacima omogući školovanje ako su daroviti i marljivi. S tom idejom započinje i povijest naše škole.

Ban Ivan Drašković je na Gornjem gradu, na mjestu današnje Habdelićeve 1, imao zidanu kuću i vrt koje je darovao isusovcima, pod uvjetom da se za siromašne đake uredi poseban internat u kojem će, pod nadzorom isusovaca, imati stan i hranu. Isusovci su Draškovićevu zgradu srušili i odlučili su na njenom mjestu podići internat za svoje pitomce koji su pohađali Gimnaziju na Katarininu trgu.

Zgrada je građena od 1628. do 1631. godine. Prvi upravitelj Đačkog konvikta (sjemeništa) bio je gospodin Matija Vernić, a njega je naslijedio gospodin Juraj Habdelić.

Zavod se dugo vremena nazivao *Institutum Josefinum* ili Sjemenište siromaha pod zaštitom sv. Josipa. Na zgradi je stajao kip sv. Josipa koji dijete vodi u školu.

Isusovci su upravljali Sjemeništem sv. Josipa sve do 1773. godine kada je njihov red ukinut, a upravu nad Konviktom od 1776. godine preuzima svjetovno svećenstvo. Biskup Josip Galjuf proveo je 1779. godine reorganizaciju Zavoda i njegova imetka.

Sjemenište sv. Josipa ukinuo je car Josip II. No, već 1796. godine Sjemenište je bilo obnovljeno pod imenom Kraljevski plemićki konvikt i namijenjeno djeci plemića i visokih činovnika. Oko 45 pitomaca *izabranog* dijela društva uzdržavalo se od zaklade koju su osnovali velikaši.

Kraljevski plemićki konvikt pojavio se u sudbonosnom trenutku za Hrvatsku, ali i čitavu Europu. Bio je rasadnik kulture u svim redovima hrvatskoga puka. Hrvatskom je narodu u to doba trebalo inteligencije jer je bio bez potrebnih škola i zavoda. August Šenoa napisao je u časopisu *Vienac*: « Trećina hrvatske inteligencije izašla je iz ovoga zavoda. To su bili muževi koji se proslaviše kao dostojanstvenici, političari, književnici i suci, ali i dobar dio velikaša uzgojen je u ovom zavodu.»

Burna politička i povijesna vremena nisu dopustila da se Zavod mirno razvija. Usljed državnog bankrota 1811. godine Zavod je izgubio velik dio novca, a 1814. godine on je i zatvoren. Ponovno je otvoren 1815. godine.

Već 1830. godine radilo se na tome da se mladež u Zavodu uniformira. Za uniformu se odredila crvena kapa, plavi kaput i plave hlače.

U Zavodu je postojala i kapelica gdje je mladež obavljala svoje zajedničke jutarnje i večernje molitve i slušala mise. Pitomci su učili pjevanje, tamburanje, ples, glasovir, gusle, francuski jezik...

Prve hrvatske redovite predstave prikazivale su se u Zavodu pred pozvanim gostima. Izvodili su se izvorni ili prevedeni komadi na kajkavskom narječju. Predstava *Matijaš grabancijaš* dijak Tituša Brezovačkog prikazana je 12. siječnja 1804. godine.

Pitomci su 1842. godine osnovali Čitaoničko društvo koje je izdavalo časopis *Domovina*. Zanimljivo je spomenuti i prvu knjižnicu Društva.

Već 1842. godine bilo je u njoj vrijednih izdanja. U knjižnici je bilo oko 1550 svezaka, premda je tijekom godina dosta knjiga izgubljeno ili uništeno.

Burne 1848. godine u Zavod se pitomci nisu primali, već su dobivali godišnju stipendiju. Na osnovi dopisa Kraljevskog ministarstva za bogoštovlje i nastavu Zavod je ponovo otvoren 1851. godine. Njime je upravljao ravnatelj kojeg je imenovalo **Njegovo Veličanstvo**. Prvi ravnatelj obnovljenog Zavoda bio je Josip Sermage. Poslije njega Zavodom su upravljali sve sami odličnici: **Franjo Lehman, Mirko Ožegović, Adolfo Veber, Franjo Iveković i mnogi drugi.**

Kasnije, 1891. godine Zavod je proširen i u njega se moglo upisati 76 pitomaca. Svi pitomci bili su podijeljeni u 3 družbe kojima su na čelu bili prefekti, obično gimnazijski profesori. Đaci su se ispitivali svaki dan navečer od 19 do 20 sati, a u tome su prefektima pomagali korepetitori, sveučilišni slušatelji. Svi poglavari stanovali su u Zavodu.

Kraljevski plemićki konvikt djelovao je od 1796. do 1913. godine (s prekidima od 1814. – 1820. i 1848. – 1851.). Kasnije, od 1913. godine nalazio se u ovoj zgradi Odjel za bogoštovlje i nastavu tadašnje zemaljske vlade, a od 1914. do 1929. godine Statistički ured.

Sve do Drugog svjetskog rata zgrada u **Habdelićevoj 1** bila je sjedište Istarskog internata. Od 1941. do 1945. godine ovdje je boravila vojska, a poslije toga zgrada je bila sjedište Partizanskog doma Maršal Tito.

Iz Ljetopisa Škole za odgajatelje saznaje se da je 27. prosinca 1950. godine ista preselila iz Medulićeve ulice u zgradu **Habdelićeve 1**. Tu je Škola za odgajatelje zauzela prostor drugog kata s ukupno 17 prostorija.

Svako odjeljenje imalo je svoju učionicu te su odgajatelji tek sada dobili priliku za cjelovitu obuku. Prizemlje zgrade i prvi kat u **Habdelićevoj** ulici zauzeo je **Đački dom Škole za odgajatelje**. Više o tom razdoblju u sljedećem poglavlju.

Na sjednici 28. lipnja 1977. godine Skupština SIZ-a odgoja i usmjerenog obrazovanja u djelatnosti obrazovanja grada Zagreba donosi Odluku o osnivanju i konstituiranju **Pedagoškog obrazovnog centra sa sjedištem u Klaićevoj 1, a čine ga V. gimnazija Bogdan Ogrizović, XI. gimnazija (Savska cesta 77) i Škola za odgajatelje Tatjana Marinić (Habdelićeva 1).**

Tako naša škola od 1. travnja 1978. godine djeluje, zajedno s V. i XI. gimnazijom, u okviru **Pedagoškog obrazovnog centra Bogdan Ogrizović**. Kasnije, Skupština grada Zagreba 12. srpnja 1991. godine donosi **Odluku kojom se već 31. kolovoza 1991. godine ukida POC Bogdan Ogrizović, a iz njega nastaju V. VIII. i XI. gimnazija**. Na lokaciji **Habdelićeve 1** djeluje VIII. gimnazija. Već pola godine kasnije, 19. ožujka 1992. ona je preimenovana u **Gimnaziju Tituša Brezovačkog** u znak sjećanja na prošlost ove ustanove, na djelovanje i zasluge isusovaca. Osim toga, u atriju, koji je sastavni dio ove zgrade, već su se početkom 19. stoljeća izvodile predstave **Tituša Brezovačkog**.

Danas **Gimnazija Tituša Brezovačkog** radi po programu opće gimnazije, s ukupno 16 razrednih odjeljenja i oko 460 učenika. Već nekoliko godina **Gimnazija organizira nastavu samo u jutarnjoj smjeni**. Naši učenici uspješno djeluju u mnogim izvannastavnim aktivnostima te postižu dobre rezultate na mnogim natjecanjima i sa uspjehom upisuju odabrane fakultete. Profesori naše gimnazije, svojim trudom i predanošću nastavljaju tradiciju odgajanja i obrazovanja mladih ljudi, nekad pitomaca a sada učenika, koja je u ovoj zgradi započela još u 17. stoljeću.

KRALJEVSKI PLEMIČKI KONVIKT

Kraljevski plemićki konvikt djelovao je sve do 1913. Godinu dana u njemu je djelovao Odjel za bogoštovlje i nastavu tadašnje zemaljske vlade, a do 1929. Statistički ured. Između 1928. i 1931. u zgradu u Habelićevoj preseljen je Đački internat, osnovan u Karlovcu za istarske izbjeglice uglavnom đake Pazinske gimnazije koji je djelovao sve dok prostorije nije zatražila vojska. S jednim od tadašnjih učenika, gospodinom Veseljkom Veljićem, razgovarale su Petra Babić, Petra Vručina i profesorica Svjetlana Vorel.

Gospodine Veljiću, kada i gdje ste rođeni ?

Veljić: 1923. u Mošćenicama.

Kada i zašto odlazite iz Istre?

Veljić: Godine 1930. zajedno s ostalim gimnazijalcima iz Istre bio sam protjeran od sfašista i prvo odlazim u Karlovac gdje sam bio smješten u Đački internat za izbjeglice iz Julijske krajine, a potom kad je taj internat premješten u Zagreb i ja odlazim tamo. Moji su roditelji plaćali internat i zbog toga sam osjećao veliku odgovornost prema radu.

Kako je izgledao prosječan dan u Konviktu?

Veljić: Sustav u Konviktu bio je strog i morali smo se držati reda i programa. Radnima danima ustajali bismo u 6.30 sati, uredili se, popili kavu i otišli u školu. Navečer smo imali vrijeme predviđeno za učenje i korepeticije, u 8.30 smo već morali ići na spavanje, a svjetla su se gasila u 9.00. Nedjeljom i blagdanom nismo išli u školu, ali smo zato išli u crkvu. Uz učenje imali smo i vrijeme predviđeno za šetnju.

Jeste li išli u kazalište i muzeje?

Veljić: U kazalište, na žalost, nismo išli, ali smo znali posjećivati muzeje, posebno Povijesni muzej.

Kakav je bio odnos među učenicima?

Veljić: Mi mladi, jer ja sam tada imao 10 godina, učili smo od starijih i prihvaćali njihove stavove. Tako sam se i pridružio partizanskom pokretu.

Je li i kako politika utjecala na život u Konviktu?

Veljić: Za profesore se znalo kojim političkim strujama pripadaju, ali to nam nikad nije pravilo probleme.

Kakav je bio odnos između profesora i učenika?

Veljić: Najčešće mi je najdraži bio profesor tjelesnog. Imao sam profesora francuskog jezika koji je napisao čitanku, ali je bio jako zatvoren. Nije bio kao profesorica, ona me uvela u francuski romantizam, francusku književnost...I ja sam znao često recitirati

francuske pjesme na priredbama. Nju su ubili ustaše jer je bila Židovka. I njoj u čast odlučio sam studirati francuski jezik. Sjećam se još profesora iz matematike, ali je on isto bio jako strog. Ja mislim da su vaši profesori daleko bolji.

NATKO ZRNČIĆ DIM

Natko Zrnčić Dim, poznati skijaš, bivši je Titušan koji nas ponekad posjeti, prisjećajući se školskih dana. U školi ga je "uhvatila" naša novinarka Doris Bakota i postavila mu nekoliko pitanja.

Kada si odlučio da ćeš se baviti skijanjem?

Natko: Zapravo su to odlučili moji roditelji umjesto mene. Kao klinac nisam sam odlučivao, a u tinejdžerskoj dobi shvatio sam da je to sport i profesija kojom se želim baviti. Roditelji su me usmjerili.

Kako si uspijevao uskladiti školu i skijanje, svakodnevno trenirati i učiti?

Natko: Za to su prije svega zaslužni i profesori u mojoj osnovnoj i srednjoj školi koji su mi izašle u susret, pogotovo u srednjoj školi u kojoj sam imao više izostanaka i manje mogao pratiti nastavu. Tu su bili i moja mama i školski prijatelji i profesori koji su se brinuli da uvijek imam potrebne materijale za učenje i da mi pomognu.

Mi učenici tvoje škole prije nastave tjelesnog na našoj oglasnoj ploči uvijek pratimo tvoje uspjehe, kao i medalje i diplome koje si osvojio. Na koje si uspjehe najponosniji?

Natko: Nisam ni znao da me pratite, morat ću to pogledati. Najponosniji sam na uspjehe koje sam postigao u svjetskom kupu i na svjetskom prvenstvu: nekoliko postolja i najnovije drugo mjesto koje sam postigao kao svoj rezultat karijere te, naravno, brončana medalja sa svjetskog prvenstva.

Čuli smo i da studiraš?

Natko: Na Pravnom fakultetu, koji je dosta težak, dao sam dva ispita, ali sam trenutno zamrznuo svoj studentski status.

Do kada se namjeravaš baviti skijanjem?

Natko: Planiram se baviti skijanjem još desetak godina, nadam se uspješnoj karijeri. Za sad je dosta dobro i nadam se još boljim rezultatima. Još ne razmišljam o životu nakon toga.

U našoj je školi dosta učenika sa statusom sportaša. Imaš li kakav savjet za njih?

Natko: Mislim da je ova škola dosta fleksibilna i jako dobra za sportaše. Profesori uvijek izlaze učenicima u susret, a što se tiče savjeta učenicima: budite dosljedni u onome što radite i sve radite 100 %, ako se odlučite na to – i školi i sportu se morate biti posvetiti do maksimuma.

Hvala ti na ovome razgovoru, želimo ti sve najbolje u daljnjoj karijeri.

ŠIME SUŠIĆ

Šime Sušić, bivši učenik naše gimnazije većini poznat kao pobjednik Masterchefa posjetio nas je i našoj novinarki Doris Bakotia otkrio svoj put od gimnazije pa fakulteta i Masterchefa.

Kako to da si se odlučio baš za Gimnaziju Tituša Brezovačkog?

Šime: Zato što je nastava uvijek ujutro. Zbog toga sam imao vremena za sport i ostale aktivnosti.

Kako ti je sada biti u školi koju si pohađao?

Šime: Pa sve se promijenilo, moderniziralo se je definitivno. Kada sam ja bio ovdje sve je izgledalo puno gore.

Zašto i kada si počeo kuhati?

Šime: Moji roditelji su često bili na putu, a ja sam se redovito bavio sportom. Svakodnevno sam imao 2 ili 3 treninga i u biti sam zbog potrebe počeo kuhati sa 13 ili 14 god. Mame nije bilo doma, a prije treninga nisam mogao ne jesti.

Kakav si bio učenik?

Šime: Prolazio sam s vrlo dobrim uspjehom. Petice sam imao iz onoga što volim, a ostalo su bile dvojke.

Jesi li išao na kakva natjecanja tijekom srednje škole i fakulteta?

Šime: Pobjedio sam na krosu Sportskih novosti. To je zapravo trčanje u prirodi. I na faksu sam bio trostruki pobjednik na krosu Sportskih novosti, bio sam dvostruki seniorski prvak na 1500 m u dvorani, bio sam jednom studentski prvak na 1500m i bio sam jednu godinu u reprezentaciji. Ipak, meni najvažnije je bilo u Pekingu gdje sam bio vodič svojem slijepom frendu, trčali smo pred devedeset tisuća ljudi.

Kako to da si se prijavio na Masterchef?

Šime: Prijavila me prijateljica.

Imaš li curu?

Šime: Da, zajedno smo godinu i osam mjeseci.

Kuhaš li joj?

Šime: Ma ne, kuhamo zajedno.

Što trenutno želiš postići?

Šime: Pa završiti faks definitivno. I nakon toga, zaposliti se.

Bi li radije predavao u osnovnoj ili srednjoj školi?

Šime: Radije u osnovnoj nego u lošoj srednjoj, ali u gimnaziji bih htio raditi.

Koja ti je hrana najukusnija?

Šime: Riba, a među ribama trlja.

Koliko si novaca dobio na Masterchefu?

Šime: Dobio sam dvjesto tisuća kuna.

Jesi li dobivao ponude za glavnog kuhara?

Šime: Jesam, ali sve sam odbio. Ipak sam amater, a ne pravi kuhar. A želio bih biti profesor petkom i subotom kuhati catering ili tako nešto.

Koliko si pojeo ribe?

Šime: Prošle godine sam na primjer pojeo 96 kg. A mama, tata i ja 253 kg zajedno.

Reci nam još nešto za kraj.

Šime: Pogledajte stranicu <http://www.friskosplaca.com/>, tako si ja nabavljam svježiu i zdravu hranu. I eto, to je to.

DODATNA NASTAVA GEOGRAFIJE

Dodatna nastava geografije u školskoj godini 2010./11. bila je posebno uspješna. Naš rad obogatili smo nizom zanimljivih putovanja, što je učenike posebno veselilo. O putu u Budimpeštu početkom ove školske godine (2011./12.) piše profesorica Božena Šmit

U listopadu smo krenuli na prvi dvodnevni teren u Pečuh. Dva krasna, sunčana jesenska dana, omogućila su nam da malo pobliže upoznamo Mađarsku i Pečuh - gradić koji je 2010. proglašen jednim od "gradova kulture". Kad su se u proljeće zazelenili parkovi i šume, četverodnevni put u Alpe bio je pun pogodak. Prvo smo posjetili Salzburg, zatim obišli dvorce Bavorske i na kraju München.

Veličanstveni dvorci, zeleni obronci Alpa i glazba Wagnera i Mozarta, uljepšali su nam početak proljeća i polako nagovijestili kraj nastavne godine.

Malo zabave, nakon hladne zime, nije naodmet, a venecijanski karneval je nadohvat ruke. Jednodnevni teren u veljači, učenicima je dočarao duh Venecije u ovo, za ovaj grad najljepše vrijeme u godini! Osim navedenih putovanja tijekom školske godine 2010./11., terenska

nastava iz geografije ostvarena je i u Eisenstadtu, Toscani, Klagenfurtu i Beču.

BUDIMPEŠTA 2011.

Sastali smo se pred Mimarom ujutro oko 4,30, ukrcali se u autobus i krenuli prema Budimpešti. Put je protekao ugodno i mirno, uz kraće odmone.

U Budimpeštu smo stigli oko 10,00 sati. Ulica Vaci je bila naše prvo odredište. Odmor, kava, šetnja i mjenjačnica. Tu nas je dočekala lokalna vodičica s kojom smo obišli Budim, pa onda i Peštu.

Posjetili smo Ribarsku tvrđavu, crkvu kralja Matije (Marijina uznesenja), Cittadellu na Gellertu odakle se pruža prekrasan pogled na Budimpeštu, Trg heroja, baziliku sv. Stjepana, Parlament, Gerbaudd, Margitin most i panoramski smo iz busa prošli veći dio grada.

Kasno popodne smjestili smo se u hotel. Još smo imali vremena za laganu večernju šetnju prije negoli smo zaspali svi premoreni.

Nedjelja je bila rezervirana za kupanje u Szecheny termama, najvećim termama u Budimpešti, koja je poznata po brojnim

ljekovitim parnim kupeljima još iz turskog doba. Iako je temperatura bila oko 10°C, kupanje u toplim vanjskim bazenima bilo je pravo zadovoljstvo.

Nakon ovog opuštanja, krenuli smo prema rubu grada gdje se nalazi Tropicarium, u kojem se mogu vidjeti životinje tropskih krajeva i veliki akvarij s brojnim stanovnicima morskih dubina.

Tropicarium se nalazi u sklopu velikog trgovačkog centra pa smo nakon razgleda otišli na ručak. Teško je bilo, uz obilje domaćih i egzotičnih jela koje su nudili brojni restorani izabrati ono pravo. No, ukusi su različiti pa je ipak svatko našao nešto za sebe. Puni trbušića krenuli smo kući. U večernjim satima, zadovoljni putovanjem i lijepim vremenom koje nas je pratilo, sretno smo stigli u Zagreb.

ONE MISLE DA SMO MALE
ekolozi na Interliberu

Članovi ekološke grupe naše gimnazije koju vodi profesorica Branka Horvat bili su na promociji knjige "One misle da smo male" Julijane Matanović i Anke Dorić na Interliberu 2010. Riječ je o djelu koje je namijenjeno mladima, ali i njihovim roditeljima. Prvi dio knjige je roman za mlade, zabavna fikcija koja privlači pozornost čitatelja, a drugi dio knjige je stručni vodič, suvremeni priručnik o HPV infekciji. S autoricama je razgovarala Ella Ivanković.

Što Vas je potaknulo da napišete knjigu ove tematike?

Julijana: Moram biti iskrena i reći da me dr. Anka Dorić pozvala na suradnju. Ona je mene uvjerila koliko je to opasno i koliko je potrebno mlade ljude, tj. mlade djevojke o tome informirati. Naime, ja uvijek volim sve priznati kako je bilo. U početku, nisam imala uši za tu temu jer sam mislila da me se ne tiče, ali sam shvatila da i moja curica odrasta i da će to brzo proći te ću joj morati odgovarati na neka pitanja i upozoriti je. Tada sam primijetila da sam zainteresirana.

Što mislite, jesu li mladi dovoljno educirani o temi HPV-a?

Julijana: Gospođa Dorić me uvjerila da nisu i ona je zato pripremila teren svojom literarnom pričom da bi mladima pokazala što bi trebalo činiti.

Dakle, to bi bila poruka ovog romana?

Julijana: Da, roman je ovdje da vas zavede pričom, da ne odustanete kada dođe ovaj važniji dio.

U našoj gimnaziji imali ste priliku prisustovati i ostavili ste snažan dojam na naše učenike. Ima li nade da se opet sretnemo u našoj školi?

Julijana: Vaša profesorica Jurić me pozvala, a ja sam joj rekla da se javi te da ću vrlo rado doći jer mi je naš susret ostao u jako lijepom sjećanju.

Koliko je rasprostranjen virus HPV-a u Hrvatskoj?

Dr. Dorić: Teško je reći koliko je rasprostranjen u Hrvatskoj jer se ponaša kao i većina spolno prenosivih bolesti. HPV infekcije su podregistrirane što znači da se mnoge od njih ne otkriju na vrijeme i da se na mnoge od njih žene i djevojke ne testiraju. Jedini podaci koje imamo su da 150-200 žena godišnje umre od karcinoma, tj. raka maternice koji je vrlo ozbiljna i po život opasna teška komplikacija trajne HPV infekcije. U svijetu se broj zaraženih HPV-om, (pritom mislim na genitalne viroze) mjeri u stotinama milijuna pa se govori o 700 milijuna osoba zaraženih ovom bolešću. Međutim, statistika je uvijek relativna stvar. Kad god imate neki broj dobiven statističkim mjerenjem, pomnožite to s 11. Ono što je isto tako važno reći je da većina ovih infekcija srećom prođe sama od sebe poput brojnih drugih viroza. Međutim, u određenom postotku trajno zaraženih žena ta viroza ne prolazi i prelazi u ozbiljnije interacitoplazmatske promjene na vratu maternice te prelazi u karcinom.

Dr. Dorić: Tu zapravo nastupaju mjere prevencije među kojima je izuzetno važan kontinuirani, organizirani program probira za cijelu našu zemlju i za sve žene - odlazak na Papa test. Jedna od najnovijih i vrlo učinkovitih mjera prevencije je i cijepljenje mladih djevojaka, koje još nisu spolno aktivne, protiv najčešćih tipova HPV virusa koji su uzročnici najčešće raka vrata maternice (tipovi 16 i 18).

Može li se i kako se liječi virus HPV-a?

Dr. Dorić: Virus HPV, tj. virusne infekcije najčešće završe samoizlječenjem. To je isto kao kad imate 5-6 viroza, upalnih viroza ili upala grla. Dakle, virus dođe i prođe. Međutim u nekom određenom postotku, zbog vrlo složenih imunoloških zbivanja koja su povezana s tjelesnom strukturom imunološkog prepoznavanja stranih tvari i uljeza u ljudskom tijelu postoje neke osobe kod kojih imunološki odgovor na virus ne nastane kako bi trebao. Dakle, stvar ne završi samoizlječenjem. Kod tih osoba, virus će zavarati organizam i ostat će trajno u stanici gdje će odglumiti dio staničnog genoma i dugo godina latentno živjeti bez da izazove ikakvu štetu.

Ni danas znanstvenici ne mogu točno utvrditi zašto i kako je je kod nekoga HPV virusna infekcija dugospavajuća, (reaktivira se tek nakon 10-15 godina), a kod nekog prođe otprilike samo 1-1,5 godina jer postoji bezbroj tjelesnih faktora i čimbenika rizika koji mogu utjecati na samu perzistenciju, odnosno na oporavak od infekcije.

Međutim, ono što se zna je da prerano stupanje u seksualne odnose (to je otprilike kada fiziološka zrelost naših stanica nije još nastupila) može biti jedna od vrlo važnih, značajnih čimbenika, jer ako se ta virusna infekcija stekne na nezreloj tkivnoj sluznici vrata maternice, ona zadrži dulje trajanje. Tu su još i dodatni čimbenici rizika kao što su pušenje, dugotrajno uzimanje kontraceptiva, dugotrajne redukcijske dijeta i sva ona stanja koja uzrokuju stres kao i neke druge kroničke bolesti koje mogu oslabiti imunitet pa se on ne može zapravo sam boriti protiv virusa.

KULTURNA GEOGRAFIJA
UNESCO-va KULTURNA BAŠTINA

Istražujući UNESCO-ovu kulturnu baštinu polaznici fakultativne nastave Kulturne geografije posjetili su Nežidersko jezero, Gradišće i Beč. Reportažu o ovoj zanimljivoj terenskoj nastavi pripremile su profesorica Josipa Rodić i Ida Katarina Scholz.

Buđenje u ranim jutarnjim satima zasigurno nam nije lako palo, no kako smo znali što nam predstoji svejedno smo bili happy što smo konačno krenuli na dugo planiranu terensku nastavu iz Kulturne geografije s temom *UNESCO-ova kulturna baština u Austriji*. Neki malo manje, a neki malo više sneni ušli smo u autobus, te smo uz pratnju naših profesorica Josipe Rodić i Jadranke Jurić krenuli prema Austriji.

Prvo mjesto koje smo posjetili bila je Dvojezična savezna gimnazija u Oberwartu (hrv. Bort), u kojoj se uz njemački jezik uče i jezici narodnih skupina: hrvatski i mađarski. Dočekao nas je simpatični ravnatelj Ilija Živković koji nam je objasnio povijesne okolnosti dolaska Hrvata u ove krajeve kao i njihov položaj danas u Republici Austriji. Nakon toga pridružila nam se skupina učenika koji su na svome gradišćanskom hrvatskom jeziku podijelili s nama svoja životna iskustva, saznali smo kakav nastavni program imaju,

kako se snalaze govoreći hrvatski jezik, kakvi su nastavni kriteriji, s kakvim ocjenama prolaze, kamo navečer izlaze...

Nakon posjeta Gimnaziji, uputili smo se prema Velikom Borištofu gdje smo se zaustavili kraj spomenika *Majka na putu* (ili,

kako ga neki zovu *Spomenik majci Hrvatici*). Riječ je o sjećanju na dolazak Hrvata na ove prostore u 16. stoljeću. Zatim smo krenuli prema susjednom mjestu Mali Borištof, gdje nas je dočekao župnik don Stipe Mlikotić koji

nam je s puno entuzijazma, kao istinski poznavalac i zaljubljenik u umjetnost, nadahnuto govorio o umjetninama

koje se nalaze u njegovoj župnoj crkvi i Galeriji umjetnina pokraj crkve.

Ljubazni i skromni župnik, obradovan našim posjetom, ugostio nas je u svome Župnom dvoru gdje smo razgledali bogatu zbirku umjetnina i biblioteku. Posebnu zanimljivost predstavljala je mala arheološka zbirka u kojoj su pohranjeni vrijedni ostatci pradavnog života na ovim prostorima u kamenu, željezu i keramici koje su najvećim dijelom pronalazili tamošnji stanovnici, većinom Hrvati obrađujući svoja polja.

Obogaćeni ovim susretom uputili smo se „jantarskim putem“ prema prvome UNESCO-ovu lokalitetu u našem programu – Nežiderskom jezeru (njemački: *Neusiedler See* = jezero Neusiedlera; mađarski: *Fertő tó* = močvarno jezero) – na granici Austrije i Mađarske kamo smo stigli u ranim poslijepodnevnim satima. Jezero se nalazi na 115 metara nadmorske visine i zauzima površinu od 183 m². Tragovi ljudskih naselja oko jezera potječu iz neolita, a gusto je bilo naseljeno od 7. stoljeća pr. Kr. narodima halštatske kulture, što je ostalo i tijekom starorimskog doba. Jezero svojim većim dijelom pripada austrijskom Gradišću, a manjim dijelom Mađarskoj. Godine 1991. austrijski nacionalni park *Neusiedler See* spojio se s mađarskim nacionalnim parkom

Fertő-Hanság, a godine 2001., oba su dijela parka (austrijski i mađarski) upisani na UNESCO-ov popis mjesta svjetske baštine u Europi zbog svoje vrijednosti kao mjesta sastajanja različitih kultura (posljednjih 8.000 godina) te iznimne ruralne arhitekture u naseljima oko jezera s palačama iz 18. i 19. stoljeća koje daju dodatnu kulturnu vrijednost tom prostoru. Na jezeru nas je dočekala hladnoća i za sve nas, naviklima na gradsku vrevu i buku, neuobičajena tišina koju je začas prekinulo jato pataka koje su nam plivajući pohrlile ususret očekujući poneku mrvicu hrane iz ruku darežljivih turista.

Usljedilo je razgledavanje jezera i šetnja brojnim puteljcima i mostićima podignutima poput sojenica kroz bujnu jezersku vegetaciju šaša i trske. Prvo što smo zamijetili bila je neobično tamna boja jezerske vode, ne osobito privlačna za gledanje, tim više što nam se odmah nametnula usporedba s plavom bojom našega bistrog Jadranskoga mora.

Saznali smo da je takva boja karakteristična za vode stajačice i da je posljedica male dubine jezera (prosječna dubina iznosi 1,8 metara), muljevitog tla, bujne jezerske vegetacije te maloga broja pritoka.

Sat vremena odmora u toplom kafiću s pogledom na jezero bilo nam je dovoljno. Već pomalo umorni i promrzli veselili smo se pokretu prema Šopronu (Mađarska) i hotelu.

Šopron je jedan od najstarijih europskih gradova u čijoj se arhitekturi isprepleću obilježja rimskog, srednjovjekovnog i novovjekovnog razdoblja.

Fina večera, partijanje do dugo u noć i nešto malo sna. Ujutro je uslijedio put u Beč. Putem su nas učenice četvrtih razreda Petra Vručina (4.a) Petra Babić i Mirna Pećina Milisavljević (4.c) zanimljivim izlaganjem upoznale s razdobljem vladavine Marije Terezije, i Habsburške dinastije, a pri prolazu pokraj Bečkog Novog Mjesta podsjetile su nas na velikane naše povijesti Petra Zrinskog i Frana Krstu Frankopana na njihovu tragičnu smrt u tom mjestu nadomak Beču.

Po dolasku u Beč uslijedilo je razgledavanje uže gradske jezgre (Ringstrasse) koja se od 2004. godine također nalazi na UNESCO-ovu popisu svjetske kulturne baštine.

Što dalje reći, Beč: centar ovoga dijela Europe, opera, muzeji, Hofburg, Kaerntnerica, Sacherica i na kraju razgledavanje dvorca Schönbrunn sa Božićnim sajmom i kuhanim vinom. Veličanstveni Schönbrunn sadrži više od 1400 prostorija, zbog čega ga mnogi zovu *Mali Versailles*. Nekoć je služio je kao ljetna rezidencija Habsburgovaca, a nalazi se također pod zaštitom UNESCO-a. Uz sve

viđeno na kraju smo saznali i da je Beč, prema godišnjem istraživanju agencije Mercer, po treći put zaredom dobio najbolje ocjene među svjetskim metropolama, za ukupnu kvalitetu života.

S lijepim doživljajima i spoznajama, s vrećicama punim suvenira bili smo zahvalni onima koji su nam omogućili ovu našu prvu "kulturnu avanturu". Vratili smo se u našu svakodnevicu učenja, u naš Zagreb.

Rubrika za sve u Gimnaziji i oko nje. U ovom broju: školski sportski klub, fakultativna nastava astronomije i najmlađa profa koja je i naša bivša učenica ...

ŠKOLSKI SPORTSKI KLUB

Sportska povijest naše škole zasigurno je nešto na što smo ponosni. Iako sportski klub postoji tek desetak godina, obuhvatio je mnogo sportova, a mladi sportaši osvojili su već brojne nagrade. Već generacijama sportske ekipe donose medalje, trofeje i priznanja koja krase naše školske hodnike. Unatoč mnogim priznanjima i osvojenim prvim mjestima, objavili smo samo neke, i to one iz školske godine 2010./2011. jer ih zaista ima previše.

Škola nudi sportske grupe kao što su odbojka, rukomet, košarka, atletika, badminton i stolni tenis koje marljivo vode naše profesorice tjelesne i zdravstvene kulture, profesorice Ljiljanka Kordić i Vesna Vdović – Filaković. I drugi profesori su izašli u susret našim sportašima kojima, kao što možete i zaključiti, nije lako postignuti odličan uspjeh i u školi i u sportu istovremeno. Podrška i tolerancija Škole možda se i ne čine kao velika stvar, ali njima zasigurno mnogo znače. Čestitamo im na njihovom trudu, upornosti i predanosti sportu, jer bez toga naša škola ne bi brojila ovako velik broj osvojenih medalja. Također se zahvaljujemo profesoricama koje odvajaju svoje slobodno vrijeme i ulažu svoj trud u sportsku budućnost naših sportaša.

Što drugo poželjeti nego da učenici i dalje nastave braniti ugled naše škole, a uvjereni smo da neće odustati i da će uspjeti biti još bolji i brojniji te da sve naše sportaše čeka blistava budućnost.

Piše Lara Horvat

POJEDINAČNI SPORTOVI

PLIVANJE	
Valentina Čurila, 50m leđno	1. mjesto
Ivan Biondić, 50m leđno	1. mjesto
Petra Mujan 50m leptir	1. mjesto
Mate Čuvalo, 50m slobodno	3. mjesto

EKIPNI SPORTOVI

Badminton (Ž)	2. mjesto
Badminton (M)	3. mjesto
Atletika – štafeta 4 x 100m, II. kolo (M)	3. mjesto
Plivanje – štafeta 4x50m slobodno (M)	1. mjesto
Plivanje (M)	3. mjesto
Odbojka (Ž)	4. mjesto
Odbojka (M)	6. mjesto

ASTRONOMSKA GRUPA

Astronomska grupa postoji na školi od 1997. godine, uz dva kratka prekida. U grupi je u prosjeku bilo petnaestak učenika i to od prvog do četvrtog razreda. Takav sastav ima prednosti i nedostatke. Učenici se druže izvan svoga razreda i generacije, ali je mlađim učenicima teško pratiti neka područja. Osim redovite nastave posjetili smo brojne institucije: Zagrebačku zvezdarnicu (puno puta) koja nas je uvijek rado primala kao najbližu školu, Zvezdarnicu u Višnjaju (nekoliko puta), Riječku zvezdarnicu, Prirodoslovni muzej u Zagrebu (nekoliko puta), Planetarij Tehničkog muzeja u Zagrebu, brojna predavanja i radionice u okviru Festivala znanosti u Tehničkom muzeju, na Zagrebačkoj i Višnjanskoj zvezdarnici.

Prema spremnosti i raspoloženju učenika išli smo i na motrenja pomoću teleskopa. Od 2005. godine škola ima teleskop refraktor žarišne daljine 1200 mm, promjera objektiva 127 mm (f/ 9,4), na ekvatorijalnoj montaži. Obično sam donijela i svoj mali refraktor promjera 60 mm. Školski teleskop nije u dovoljnoj mjeri iskorišten, jer se promatranja o d v i j a j u uglavnom noću (o s i m promatranja Sunca) iz područja koje nije jako svjetlosno onečišćeno. Od posebni h astronomskih događaja koje smo promatrali istaknula bi h t r a n z i t Merkura 7. svibnja 2003.,

tranzit
Venere 8. lipnja 2004., djelomičnu pomrčinu Sunca 29. ožujka 2006. (na slikama) i komet Holmes/17P krajem listopada 2007. Dvije učenice, Anita Stjepanović i Ivana Barišić (2009. i 2010., na slici dolje desno) sudjelovale su na VSA – Višnjanskoj školi astronomije. Ivana Barišić bila je 2010. i na Županijskom natjecanju astronomije s odličnim radom u kojem je obradila krivulje sjaja devet promjenjivih zvijezda koje je, zajedno s grupom u kojoj je sudjelovala na VSA, otkrila na temelju fotografija zvezdanog neba iz zvezdarnice u Tel Avivu. Otkrili su ih više od 70, a ona je izabrala neke od njih za obradu.

Piše Sonja Janeković, prof.

Škola se 8. srpnja 2009. godine uključila u Hrvatsku meteorsku mrežu (HMM). Na istočni krovni prozor postavljena (hvala našem domaru Josipu Jovanovcu) je 17. kamera HMM-a. (U ovom trenutku ih ima 32.)

Nekoliko učenika uključilo se u rad HMM-a, posebno Ivana Barišić. Na nekim godišnjim seminarima, osim nje sudjelovali su i Andi Islami, Filip Mikulecky i Stjepan Matić.

GOVORNIČKA ŠKOLA

Od 22. do 30. listopada 2011. trajao je naš boravak u 38. govorničkoj školi Ivo Škarić u Dugoj Uvali, malom mjestu u srcu Istre. Polazak je bio zakazan u podne ispred Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Količina ljudi koju smo zatekle ispred Filozofskog nas je zapanjila. Nismo ni slutile da toliko ljudi prisustvuje Govorničkoj školi, od adolescenata pa do ljudi u ranim dvadesetima.

Nakon četverosatnog putovanja stigli smo u hotel Croatia koji je smješten u prirodi i čini se gotovo izoliran. Kad smo se smjestili, uslijedilo je uvodno predavanje i upoznavanje s programom Govorničke škole. Podijelili su nas u grupe i dodijelili nam mentore.

Program je započinjao ujutro u 7,30 tjelovježbom koja je trajala pola sata i nakon koje je bio doručak. U 9,00 sati su započinjale govorničke vježbe čija je svrha bila kontrolirati glas u situacijama treme, naučiti pravilno rasporediti dah i pravilno disati.

Na govorničke vježbe su se nastavljala daljnja predavanja o retorici, proučavanje povijesti retorike i primjena retorike.

U 18,00 sati je započinjao izborni program (mogli smo izabrati više aktivnosti, od sporta, radija, televizije, dramske, zbor). Mi smo sudjelovale na radiju koji je od nas iziskivao prikupljanje vijesti s područja zabave koje bi onda bile pročitane na priredbi. Priredbe su se održavale svaku večer i na njima su učenici pokazivali sve svoje talente i nastupali u sklopu svojih izbornih aktivnosti.

Što smo više napredovali i što su više dani odmicali, to su nas naši mentori sve više poticali da sami govorimo pred svojom grupom kako bismo se potpuno oslobodili i prošli sa svojim govorom na završnu priredbu 29. listopada.

Sve u svemu, mi smo jako zadovoljne i zabavom i znanjem koje smo stekle. Svakome preporučamo odlazak na Govorničku školu.

Pišu Josipa Kovačević i Mia Katarina Andrić

INTERVJU S NAJMLADOM PROFOM

U koju ste osnovnu školu išli? Išla sam u osnovnu školu "Donje Vrapče".

Jeste li koristili šalabahtere ili čak išli markirati već u osnovnoj?

Hahaha nisam nikad u osnovnoj, ali kao i svi mi u srednjoj školi jesam.

Kad smo kod srednje, kakve ste ocjene imali?

Imala sam dobre ocjene te sam prolazila s 5.

Zašto ste odlučili ići u Tituš?

U ovu školu išla mi je i sestra te sam od nje cula kako je škola zapravo jako dobra.

Kakvi su Vam profesori bili?

Profesori su mi bili dobri, mnogo stvari sam naučila od njih. Što se tiče obrazovanja škola je mnogo napredovala do danas te mi je jako drago šta radim u njoj.

*S profesoricom Horvat razgovarao
Stipe Matić*

Kakvu ste vrstu glazbe slušali? Slušala sam najviše rock i punk. To je, eto, tada bilo moderno dok je danas sasvim druga stvar.

Kako Vam je bilo ići u ovu školu? Bilo je jako lijepo. Jedno od mojih najljepših iskustava. Stvarno mi je bilo super. Puno učenja, ali i puno zezancije.

Kako to da ste se odlučili za biologiju? Biologija me oduvijek zanimala. Uvijek sam željela znati više, ali moram reći da je na mene posebno utjecala profesorica Stilinović koja mi je predavala u srednjoj školi. Jako sam joj zahvalna na tome.

Koja Vam je najneugodnija stvar koja Vam se dogodila kao profesoru? Kada je jedan od kolega mislio da sam učenica, a ne profesor. Bilo je stvarno neugodno iako u jednu ruku mogu reći da sam dobila i kompliment.

Kada bi mogli bi li išta promijenili? Mislim ponajviše na Vaš izbor

srednje, fakulteta? Ne bih. Jako sam sretna s onim čime se bavim te mi je jako drago da mogu prenijeti svoje znanje učenicima koji će jednog dana postati ono što sam i ja.

Kakvi su Vam planovi za budućnost?

Htjela bih postati još bolji profesor te na još bolji način pokušati prenijeti svoje znanje učenicima. Također, voljela bih i jednog dana imati i svoju sretnu obitelj.

BISERI IZ TOČKICINE BILJEŽNICE

U ljudskom tijelu ima 70 kg bakra.

Skušit ću ja.
Prof: a što si do sad radila?
Skušavala.

Matea Večerić, maturantica generacije 2010./11. marljivo je sakupljala bisere svoga 4.c razreda.

Nafta je nastala od mrtvih dinosaura.

Je li to emisija za zaštitu žena... i drugih životinja?

Prof: Jeste li vidjeli Vučedolsku golubicu uživo?
Da, imam ja jednu doma.

Prof: Latinski je mrtvi jezik.
Znači moramo ga znati jer ćemo i mi jednom biti mrtvi?

Prof: koji si broj?
Uč: c

Prof: What do you read first?
Uč: Pictures.

Ahil je napisao...

Sturm und Drang [Oluja i Nagon] Uč.1: Oluja i napon / Uč.2: Oluja i napoj

Prof: gdje je Shakespeare rođen?
Uč: U Italiji.

Zid plača je u Veneciji.

Glavni lik Razbojnika je Karl Marx [Moor].

Prof: Od ove god morate ići na koncerte.
Uč: Može na Hladno pivo?
Prof: Ne, to može tek u 4. razredu .
Uč:A do tad će se već zagrijat.

Sad kad sam dobila 1 neću imat izlasce.

DANI OTVORENE NASTAVE 2011.
TEMA: PROJEKT!

Kako osmisliti, pripremiti, napraviti i
prezentirati projekt!

Odrediti ciljeve i svrhu projekta!

**Naučiti raditi u parovima i u
grupama!**

UREĐENJE UČIONICE

Lovorka Brčić, prof / Nikola Kuzmičić, prof.

KEMIJA U BOJAMA

Katica Supina, prof

ZAŠTITA BJELOGLAVIH
SUPOVA NA CRESU

Branka Horvat, prof.

POKUSI S
VAKUUMOM

Sonja Janeković, prof. /
Ivana Hesheimer, prof.

DIŠI AKO MOŽEŠ

Božena Šmit, prof. / Sandra Pifar Kain, prof.

NAUČITI KAKO UČITI JE NAJVAŽNIJA ŽIVOTNA VJEŠTINA

Susanne Homn, prof.

ODJEĆA KROZ VRIJEME I PROSTOR

Josipa Rodić, prof.

MUZEJ 21. STOLJEĆA

Snježana Jurković Kormo prof. / Marta Lukić, prof.

PROUČAVANJE HRVATSKE RENESANSE METODOM E-UČENJA

Sanda Jelenski, prof.

POSTAVLJANJE IZLOŽBE / VIRTUALNA SCENOGRAFIJA

Vlasta Zelenko Sokolić, prof.

SOKRAT

dr.sc. Vesna Batovanja, prof.

TALIJANI U ZAGREBU

Mirjana Bauer, prof.

NOVINARSKA RADIONICA

Branka Drageljević, prof.

MATEMATIČARI U ZAGREBAČKIM
ULICAMA

Andrea Igaly, prof. / Milena Šipić, prof

INFORMATIČKA GRUPA

Vesna Pribeg, prof.

ŽELIM STUDIRATI NA
FILOZOFSKOM FAKULTETU

Tanja Turudić Čuljak, prof

ENGLEZI U ZAGREBU

Marija Hrga, prof.

EU

Vera Miljak, prof

GLAZBENA I DRAMSKA
RADIONICA

Jana Tanodi, prof. /
Sandra Vukić, prof.

DIZAJN I IZRADA PROMO
MATERIJALA ZA FILM
"VOLTINO"

Vanja Šrajer, prof.

INTERVJU SUPERDILETANATA ZA ŠKOLSKI PROGRAM HRT-a

Neposredno nakon DON-a 2011. glavni junaci predstave Supertalenti-diletanti (Nikol Badanjak, Vanda Brandić, Luka Žučko, Robert Budak) s ravnateljem su gostovali u emisiji školskog programa Hrvatske televizije. Prenosimo dijelove intervjua.

Voditeljica: Upoznajmo naše humanitarce u studiju školskog programa. S nama su ravnatelj Gimnazije Tituša Brezovačkog Damir Jelenski, učenici Luka, Nikol i Vanda te bivši učenik Robert. Dobro jutro svima i dobrodošli!

Ravnatelju, Vi ste cijeli niz godina glavni kotačić u ovoj akciji, ali ideja je zaživjela mnogo ranije. Kako je sve počelo? Zavirimo u prošlost.

Ravnatelj: Prije sedam-osam godina učenici su u sklopu Dana otvorene nastave imali glazbenu radionicu za koju je interes bio toliki da je odvlačilo pozornost od svih ostalih radionica. U jednom smo trenutku shvatili da naša škola nema dovoljno velik prostor kako bi nas mogli vidjeti svi ljudi koji su to željeli te smo nekoliko puta izvodili istu predstavu. Tada smo odlučili pronaći prostor u kojemu bi nas svi zainteresirani mogli vidjeti. U suradnji sa Studentskim centrom došli smo do ove dvorane od 1100 mjesta koja nam je odgovarala.

Voditeljica: Ovo podsjeća na seriju Glee... A kad se radi o samom koncertu...tko je tu glavni? Nadzirete li Vi sve ili ste učenicima dali palicu u ruke?

Ravnatelj: Tu smo raspodijelili uloge. Moj je dio isključivo producentski. Moram osigurati da oni imaju mjesto i vrijeme i opremu da to naprave. Ne petljam se u njihovu kreativnost. Njima pokušavamo prepustiti najveći dio, međutim to je pod vodstvom profesorica koje se svaki puta mijenjaju. Jedne godine je to bila profesorica Jana Tanodi, druge godine Sandra Vukić. One se izmjenjuju jer to zahtijeva veliki angažman već od 1. rujna. Moj posao je pripremiti sve što njima treba.

Voditeljica: Supertalenti-diletanti - tako ste nazvali ovogodišnji nastup koji je održan 18. ožujka u SC-u. Koje su bile vaše uloge? Evo, Luka, možemo s tobom krenuti.

Luka: Ja sam bio voditelj i moja je uloga bila smisliti najave zajedno sa svojim suvoditeljicama i najaviti točke.

Voditeljica: Pripremao si se još od rujna?

Luka: Neke ideje su krenule od početka školske godine, ali samo intenzivno pripremanje za DON počelo je početkom 2. polugodišta.

Voditeljica: Nikol, tvoja uloga?

Nikol: Ja sam bila zadužena za filmsku večer, snimila sam film i reklame koje su se puštale između točaka da zabave publiku.

Voditeljica: Koliko je tebi trebalo za pripremu s obzirom na to da je to malo veći zalogaj?

Nikol: Pa, film se snimao od rujna do prosinca, a mjesec dana smo snimali reklame.

Voditeljica: Vanda?

Vanda: Moja uloga bila je pripremiti balerine za nastup i smisliti baletnu koreografiju i uvježbati je.

Voditeljica: Zašto baš balet? To je zbog Crnog labuda ili...

Vanda: Ne, bavim se baletom već dugo pa sam odlučila i drugima pokazati kako je lijep.

Voditeljica: Kako si okupila djevojke?

Vanda: One su se same prijavile u rujnu, a onda sam s njima radila osnovne baletne korake, a u drugom polugodištu smo počeli smišljati koreografiju.

Voditeljica: I to ste uspjeli sve uvježbati u šest mjeseci?

Vanda: Da.

Voditeljica: Roberte, tvoja priča? Ti si nam zanimljiv jer si već završio Gimnaziju Tituša Brezovačkog, ali si ipak ostao u ovom projektu?

Robert: Tako je. Možda neka

nostalgija...Uglavnom, primio sam poziv ravnatelja za sudjelovanje na koje sam pristao, a onda je uletio Sokratov monolog iz knjige francuskog pisca kojom se želi filozofija približiti mladima. Morao sam napraviti monolog i izvesti ga na sceni.

Voditeljica: Kakav je bio osjećaj raditi sa sadašnjim učenicima?

Robert: Drugačije nego prošle godine. Prošle godine smo se svi znali, ovdje su sada ljudi kojima se dala nova prilika. Ove sam godine gledao sa strane kako to izgleda, ali bilo je u redu - osjetila se ona stara energija.

Voditeljica: Povratak u školske klupe?

Robert: Da bar, odmah bih se sad vratio da mogu.

Voditeljica: Možda nešto sredimo s ravnateljem. Neki peti razred...ili slično... (smijeh). Kako je to išlo s idejom humanitarnosti? Kako je zaživio taj projekt?

Ravnatelj: Kad smo odlučili "izaći van" s projektom shvatili smo da imamo veliki potencijal od 1100 sjedalica koje lako možemo napuniti. Postavilo se pitanje možemo li našu glazbenu, dramsku, filmsku kreativnost iskoristiti. Došli smo na ideju da bismo to mogli napraviti kao humanitarni koncert čiji bismo prihod mogli nekome dati. Puno je ljudi kojima treba pomoć, i pojedinaca i ustanova i tada smo došli do poveznice između nas i Kuće svetog Josipa, a to je - Dan škole. Nama je Dan škole 19. ožujka, na Dan svetoga Josipa i zato smo odlučili pružiti podršku djeci koja nemaju roditeljski dom. U projektu su jedne godine sudjelovali i učenici iz Danske s čijom školom imamo suradnju.

Voditeljica: Kako ste se uopće spojili s Dancima? Zašto Danci, a ne Britanci?

Ravnatelj: Igrom slučaja, dogodilo se to u Engleskoj gdje je profesorica Vorel, naša profesorica povijesti, bila na seminaru europskih profesora povijesti. Tamo se susrela i s danskim profesorima koji su joj predložili suradnju. Mi smo to prihvatili i ove nam godine dolaze čak dvije grupe Danaca, oni dakle proširuju svoju suradnju.

Voditeljica: Vi ćete sada sudjelovati u suradnji. Vanda, što očekuješ od toga?

Vanda: Novo prijateljstvo možda...upoznavanje nove kulture.

Voditeljica: Možeš pitati Roberta, on sve zna, već ima iskustva...

Robert: Ne, ja na žalost nisam imao iskustva s Dancima, vjerojatno zbog ocjena...Kad je krenula suradnja ocjene mi nisu bile najbolje...ali vidio sam ih...kako dolaze i izlaze iz škole...

Voditeljica: Luka, Supertalenti - diletanti, zašto baš takav naslov predstave?

Luka: Pa, mislili smo da će bit' smiješan...

Voditeljica: Nisam htjela reći da nije smiješno, ali otkud ta ideja?

Luka: Taj je naslov najbolje zvučao jer nam je plan bio parodirati sve ove talent-showove...zvučalo je prikladno. U predstavi sudjeluje četveročlani žiri čija je zadaća bila povući predstavu na komičnu stranu i "skurit" svakoga...

Voditeljica: Nikol, kako je došlo do tvojih reklama? Tko ti je dao uputu?

Nikol: Profesorica hrvatskoga jezika Sandra Vukić pogledala je film koji sam ranije snimila i predložila mi je da snimim reklame, a ja sam pristala. Ispalo je jako dobro, svi su me pohvalili. Snimili smo ih dosta i u početku se mislilo da neće sve stati u program, ali nakon što ih je ravnatelj pogledao rekao je da su odlične i da moraju ići.

Voditeljica: Reklame su stvarno odlične. Ti nisi glumila u njima?

Nikol: Mogla sam glumiti, ali ja sam snimala i montirala i to mi je draži posao od glume. Ovako sve vidim - što treba ponoviti ... lakše mi je kada samo snimam.

Voditeljica: Ideje su bile tvoje ili...

Nikol: Ideje su moje i mojih prijatelja, zajedno smo to smišljali.

Voditeljica: Autoironija s najvećom dvoranom u Hrvata je sjajna...Kako je reagirala publika?

Nikol: Svi su bili oduševljeni i bilo mi je super čuti da se svi smiju i mislim da smo dobro odradili posao - i ja i prijatelji koji su glumili.

Voditeljica: Pozdrav svim prijateljima koji su glumili, stvarno super izgleda. Reklame se mogu pogledati i na youtubeu i u velikom su broju već i "skinute".

Voditeljica: Vanda, vratimo se tvome plesu...koliko je bilo naporno, koliko ste puta tjedno trenirale?

Vanda: Jednom tjedno i u početku je bilo naporno jer su se cure bunile, bilo je to novo iskustvo i balet je teži od svega što su inače radile, a kasnije su se smirile, shvatile su da nema pomoći, da neće biti lakše i prihvatile su to i otplesale.

Robert: Stvarno sjajna točka. To je umjetnost.

Voditeljica: Kada ti muškarac pohvali balet, posao je sjajno odrađen. Jesi li prilagođavala koreografiju njima s obzirom da su amaterke?

Vanda: Da. Nisu uvijek mogle plesati baš klasični balet pa je bilo modernijih elemenata, ali sve u svemu je bilo dobro...ja sam jako zadovoljna.

Voditeljica: Bitno je da si ti zadovoljna. Ove se godine spominje i najbolji orkestar do sada.Tko će mi nešto reći o tome...Luka?

Luka: Bilo je tridesetak učenika - flaute, violine, viole, violončela i jedan beat -boxer, izveli su Viva la vida (Coldplay) i moram priznati da je to bila jedna od boljih točki na DON-u, dali su si truda i rezultat je vidljiv.

Voditeljica: Vi ste stvarno multitalenti, svi plešete, svirate, glumite, vodite...Kada smo kod vođenja, sve je bilo obavijeno velom tajne...niste znali što nosi sljedeća točka?

Luka: Ja sam znao za većinu toga, ali ne znam koliko su ostali učenici znali. Ove godine svatko je radio svoju točku koje smo kasnije spojili i tako unijeli dozu "mistike".

Voditeljica: Govorite mi o tremi...Znali ste da će biti prepuna dvorana. Kakav je bio osjećaj...Vanda?

Vanda: Svi su imali tremu pa i moje plesačice. Govorile su o odustajanju, da će pasti...ali čim su ušle na pozornicu shvatile su da nema mjesta strahu. Znale su da je to za humanitarnu svrhu pa ako netko i pogriješi - nije problem.

Voditeljica: Imala si neke posebne metode smirivanja ili...

Vanda: Ne, samo sam rekla da će sve biti ok.

Robert: Ona je to jako dobro vodila pa su je slušale i vjerovala joj.

Voditeljica: Robert se zaljubio u balet, Vanda - sljedeće godine ga, molim te, uključi u točku. Roberte, kakva je bila priprema za tvoj monolog?

Robert: Profesorica filozofije Vesna Batovanja našla je tekst i došla na ideju da ga netko dramski obradi i izvede na promociji knjige te je došla preko profesorice Vukić do mene. Ja sam složio monolog, provjerio s profesoricama je li sve u redu i pripremao se doma...

Voditeljica: ...pred ogledalom?

Robert: Ne, nikad ne probam pred ogledalom, ne znam zašto...

Voditeljica: Bila je to dobra vježba jer želiš upisati Akademiju?

Robert: Da, sve je neka vrsta vježbe. Svaka izvedba bilo kojeg dramskog teksta je vježba. Javila se mala trema i nesigurnost jer ove godine nisam uspio upisati Akademiju, bilo je i kratkog zaboravljanja teksta na pet sekundi. Neki u publici to su shvatili, neki nisu. Bila je to neka nesigurnost koja će valjda proći...

Voditeljica: Dobro, što više vježbanja i to je to. Luka, jesi li ti imao tremu?

Luka: Pa za čudo Božje, ove godine nisam. Znao sam da ne mogu ništa zeznuti, to mi je olakšalo...

Voditeljica: Sama ta misao...

Luka: Pa, mislim...koliko teško može biti najaviti nešto...

Voditeljica: Može! Stvarno! Pa što je ovo!

Luka: Šalim se, šalim...Za smisliti dobru najavu...imali smo dosta posla. Stvarno, da mi kažete da budem smiješan, ne znam biti smiješan. Sve fore i šale su došle spontano, tako je najbolje.

Voditeljica: S obzirom na to da je sve tvoje bilo gotovo, Nikol, jesi li ti imala tremu?

Nikol: Malo nas je zezala tehnika, ali kasnije je bilo sve u redu. Na početku sam se živcirala, tako dugo sam to radila i bojala se da će sve propasti, ali sve je dobro prošlo.

Voditeljica: Vidimo i sjajan rezultat. Podsjećam, na youtubeu možete vidjeti sve reklame. Profesore, što to sve znači za vašu školu?

Ravnatelj: Ako netko ima talent i želi ga pokazati, prilika nastupati pred 1100 ljudi je fenomenalna. Ako pomognemo Robertu da na taj način upiše fakultet već je puno. Činjenica da mladi čovjek ima šansu nastupiti pred puno ljudi je velika stvar. Drugo, razvijanje njihove kreativnosti, ovo što je Vanda napravila sa svojim ili orkestar, uz dovoljno vježbe, truda i pametnog vodstva i onaj tko ne pleše balet može otplesati baletnu točku. Ove godine smo imali i izvrstan bend. To je nemjerljivo jer ostaje njima i nama kao školi. Najveća dobit je u tome što je već u ponedjeljak nakon koncerta profesoricu Vukić učenica pitala kome se treba prijaviti za sljedeću godinu.

Voditeljica: Ona je čula da neki nisu uspjeli ući u projekt pa bi sad unaprijed...

Ravnatelj: Tako je. Već sad se počinju stvarati ideje...Ne znam ima li Vanda već neku ideju za sljedeću godinu?

Vanda: Ne, još nemam.

Ravnatelj: Ali će imati...Imamo tu sreću da imamo jako puno učenika iz glazbenih škola i imamo veliki spektar ljudi koji mogu napraviti nešto ovako veličanstveno.

Voditeljica: Jedan ovakav veliki show. Što će vama ostati kao najljepša uspomena iz škole?

Nikol: Ovaj koncert će biti jedno od najboljih sjećanja. Svi se družimo, upoznajemo nove ljude, prijatelje...to je dobra uspomena.

Voditeljica: Osjećate li se povezaniji s ostalim kolegama i profesorima?

Vanda: S profesorima da.

Voditeljica: Meni je to bilo otkriće na naturalnom plesu. Profesori su ...ljudi...Vi ste za to imali prilike ranije...

Luka: Da. Lijepo je vidjeti profesore u drugačijem svjetlu od onog na satu kad imaju mrki pogled ako netko brblja...Lijepo je vidjeti da se i profesori znaju zabavljati...

Voditeljica: I svi timski znate raditi...Vanda, Roberte...

Robert: Što se tiče uspomena iz srednje škole, rekao sam da bih se odmah vratio. Svi ti izleti i dani otvorene nastave, priče s profesorima, bile dobre ili loše, uvijek ostanu u sjećanju. Kad završiš srednju sam si na svom. Škola je ... slatka mala žuta kućica u četiri zida. Svi se znaju i to je jako lijepo.

Ta atmosfera, atrij u kojem se igra odbojka za vrijeme malog ili velikog odmora, uvijek je lijepa atmosfera, barem meni.

Voditeljica: Kad izađete iz one male, najveće dvorane na svijetu...u Hrvatskoj...Vanda, što tebi znači što je sve ovo imalo i humanitarni karakter?

Vanda: Sigurno mi je bilo draže raditi. Čim znam da ću moći pomoći nekome, bolje se osjećam.

Voditeljica: Mislite li da bi se i druge škole mogle ugledati na vas?

Ravnatelj: Bilo je nekoliko kolegica i kolega ravnatelja i jedna od njih je pitala smije li

ukrasti ideje. Naravno da smije, preporučljivo je. Mi bismo preporučili svim školama da tako rade. Spomenuli ste na početku seriju Glee. Prije dvije godine su mi rekli da je ovo što mi radimo slično tome i ja sam za to da se spoji više škola i više točaka i da...

Voditeljica: ... i da napunite Arenu Zagreb...

Ravnatelj: Zašto ne?

Voditeljica: Ja ću biti u prvom redu!

Ravnatelj: Zašto ne bismo radili s desetak škola koje će dati deset najboljih točaka i zašto ne bismo napunili Arenu Zagreb za humanitarne svrhe za više institucija ili pojedinaca ako možemo pomoći.

U ZEMLJI BEZ ZVIJEZDA

O putu u Dansku izvještava profesorica Branka Horvat, a njezino izvješće prate dojmovi učenika koji su sudjelovali u već tradicionalnoj školskoj razmjeni.

Sastanak 49 učenika i 3 profesora bio je u petak 28.10. na Autobusnom kolodvoru u Zagrebu. Autobus je krenuo 18,00 sati. **Noćna vožnja** odvijala se kroz Hrvatsku,

Sloveniju, Austriju i Njemačku. Putovanje je bilo mirno i bez ikakvih problema. Vozači su zbog obaveznog stajanja napravili nekoliko kraćih odmora na kojima su se učenici mogli osvježiti i odmoriti od sjedenja.

U Berlin smo stigli u 9,00 sati ujutro. Nakon razgledavanja Berlina autobusom smjestili smo se u ugodan hotel Aurum. S obzirom da su se u središtu Berlina odvijali ulični radovi, krenuli smo u obilazak bivšeg istočnog i zapadnog dijela pješice. Učenici su imali priliku vidjeti Brandenburška vrata, ostatke Berlinskog zida, Spomen-obilježje žrtvama Holokausta, poznati kolodvor Zoo i ostale poznate vizure ovog vrlo zanimljivog grada. **Životopisni ljudi na ulicama Berlina** zaokružuju naše kratko iskustvo u ovom gradu kao novu lijepu uspomenu.

Učenici su se u sklopu hotela vrlo pristojno ponašali i nije bilo nikakvih problema.

Nakon doručka, krenuli smo iz Berlina oko 10,00 sati prema Rostocku. Imali smo otprilike sat i pol vremena do polaska trajekta. Trajekt je krenuo u 15,00 sati na relaciji Rostock-Gedser. Sam put trajao je oko 100 minuta. Na brodu smo mogli pojesti topli obrok, kupiti suvenire, slatkiše, ali i uživati na vjetrovitj palubi. U Naestvaed, odnosno u Gimnaziju, stigli smo u 18,15 sati. Tamo su nas dočekale kolegice Karen Rindum i Charlotte Madsen. S obzirom da smo malo uranili, pričekali smo da se okupe svi danski domaćini koji će preuzeti naše učenike. Oko 19,00 sati, svi su bili na putu u svoje danske domove.

Kolegice Karen i Charlotte su nas također povele prema svojim kućama gdje je počelo

Danska – zemlja bez zvijezda

Kada smo napokon sišli sa trajekta i ušli u tu zemlju, bila sam iznenađena. Vani je bio mrkli mrak... nije bilo ni zvijezda ni mjeseca... samo crna boja... Vozeći se kroz naselja uočila sam njihov autentičan način gradnje: jednokatnice obložene ukrasnim crvenim ciglicama. Njihova škola je također bila ukrašena takvim ciglicama. Bila je ogromna, vjerojatno najveća škola koju sam ikad vidjela. Iznutra je također bila iznimna: prostorije, podovi i klupe, sve je bilo novo i čisto. Učenici tamo imaju laptove umjesto knjiga pa im je sve tako olakšano: lakše torbe, nema stresa zbog ocjena.

Lucija Poduška, 2.6

naše upoznavanje danskog mentaliteta. Gostoljubivost, pristupačnost i toplina njihova doma nas je oduševila. Danske kolegice su se potpuno posvetile tome da naš boravak u njihovom domu bude što ugodniji. Nakon što smo se svi okupili u predvorju škole ispod danske i hrvatske zastave uživali smo u dobrodošlici danskih učenika sviranjem njihovog školskog benda i pozdravom na hrvatskom jeziku.

Nakon toga krenuli smo na blok sat nastave iz raznih predmeta.

Naša psihologinja pratila je nastavu psihologije, profesorice Vesna Pribeg i Branka Horvat pratile su nastavu povijesti, nakon čega smo otišle i na nastavu biotehnologije (Horvat) i multimedije (Pribeg).

Nakon odslušanih satova nastave, na kojima smo dosta naučili i uvidjeli razlike u našem radu i radu naših kolega, zajedno s učenicima podijelili smo se u grupe i krenuli u razgled Naestveda. Neki danski učenici su se lijepo pripremili za obilazak znamenitosti, neki malo manje. Svi učenici su u svim zemljama isti, zar ne? Srećom, tijekom našeg putovanja

Ono što mi se najviše sviđjelo je opuštenost učenika u školi. Danci imaju testove samo na kraju školske godine zato tijekom cijele godine nisu pod stresom čak se i vole zadržavati u školi. Unatoč tome smatram da je naš sistem bolji jer nas tjera da barem nekada konstantno učimo. Jako mi se sviđjelo i poštujem ih zbog toga što sva djeca imaju posao, sami plaćaju kino, večere, shopping i ne ovise o svojim roditeljima kao mi.

Sara Vučkasić, 2.a

nije nas pratilo loše vrijeme, već samo naoblaka i tračak sunca. Tako je bilo i tijekom razgleda.

Navečer je organizirana večera u školi u kojima smo još jednom uvidjeli srdačnost Danaca. Učenici su zajedno s profesorima pripremili večeru s danskim specijalitetima, a usput su i profesorici Vesni Pribeg otpjevali rođendansku čestitku. Tu se nisu dali smesti ni Hrvati, pa su čestitku „preveli“ i na hrvatski jezik.

U utorak smo krenuli u 9,00 h ujutro u

Putovanje u Dansku bilo je jedno nezaboravno iskustvo. Samo putovanje je prilično naporno, stoga predlažem da se pokuša putovati zrakoplovom (ako je to ikako moguće). Danska mi se jako sviđjela. Sviđa mi se njihova klima. Maglovito, tmurno i hladnije vrijeme me se dojmilo. Jako mi se sviđa što svi voze bicikle. Moja zamjenska obitelj se jako lijepo odnosila prema meni, kuća im je naprosto prekrasna. Danci su interesantni ljudi. Nisu toliko „hladni“ kao što su nam pričali da će biti.

Eva Hoyt-Nikolić, 4.c

potragu za fosilima na vapnenačke stijene na lokaciju zvanu Faxelund. Usput smo

posjetili crkvu u Kongstedu poznatu po freskama. Izlet je bio vrlo poučan i zanimljiv učenicima. Prije samog iskapanja fosila, učenici su imali priliku vidjeti Geološki muzej koji je dobro organizirao obilazak. U Naestved smo se vratili oko 15,00 sati. Poslijepodne smo proveli slobodno u šetnji gradom. Mora se naglasiti da je priroda u

Danskoj vrlo lijepa je da Danci nastoje sačuvati prirodnu baštinu. Velik naglasak stavljaju na vožnju biciklima te su kroz Dansku provedene mnoge lijepo održavane biciklističke ture na kojima turisti mogu uživati u prirodnim i povijesno-kulturnim znamenitostima.

Također, oko 9,00. u srijedu smo posjetili **Vikinški** centar u gradiću Lejre. Posjetili smo Muzej **vikinških** brodova gdje smo imali priliku vidjeti ostatke brodova tih znamenitih pomoraca.

Danci su i priču o Vikinzima ukomponirali u svakodnevnice jer se blizu muzeja grade i replike poznatih vikinških brodica koje se mogu kupiti i u kojima se može ploviti.

Nakon toga posjetili smo grad Roskilde gdje smo imali priliku posjetiti katedralu. Nažalost nismo imali dovoljno vremena za obilazak ovog vrlo zanimljivog grada, drugačijeg od ostalih po veseloj, studentskoj atmosferi. Vratili smo se u Naestved oko 16,00 gdje smo uživali u šetnji gradom i druženju s našim domaćinima.

Stigao je i četvrtak kojem smo se posebno veselili. Taj dan bio je rezerviran za posjet Kopenhagenu. S obzirom da smo za metropolu imali jedan dan, odlučili smo je razgledati brodićem. Nakon vožnje kanalima posjetili predivne povijesne tapiserije u Kraljevskoj palači.

Poslijepodne smo proveli u šetnji gradom uživajući u arhitekturi, mnogobrojnim spomenicima i mnoštvu ljudi na ulicama tog zaista lijepog i zanimljivog grada.

Zadnji dan, u petak učenici su imali priliku razmijeniti iskustva vezana za razmjenu te uočiti glavne razlike sličnosti između Hrvata i Danaca. Profesorice u zbornici raspravljale o načinima predavanja, udžbenicima, odnosu učenika prema radu i sl. Uočile smo da postoji velik broj razlika te da svaki sustav ima i pozitivne i negativne strane. Naučile smo što možemo primijeniti u našem

Nakon što smo posjetili Francusku i Italiju na maturalcu bilo mi je zaista drago otići u Dansku, koja je također i najdalja zemlja u kojoj sam ikad bila. Najviše mi se sviđjelo to što sam upoznala jako puno različitih ljudi, s drugačijom kulturom, jezikom, običajima, nastavom u školi, prehranom i još puno drugih stvari.

Antonia Čalić i Ella Rđdanović, 4.a

školstvu i koliko slobode u svom izboru učenici mogu imati kako bi sami odlučivali o svojoj sudbini. Nakon dirljivog oproštaja

Posjet Kopenhagenu mi je ostao u najljepšem sjećanju. Izgled grada i palače ostavile su me bez daha. Također i razni dućani nisu umanjili taj dojam.

Valentina Čurila, 2.6

Puno je bolje što smo bili smješteni kod domaćina nego u hotelu jer mislim da smo na taj način bolje upoznali Dance. Mogli smo vidjeti kako žive, kakvu hranu jedu, kakve su im navike.

Dora Penezić, 4.a

Stekla sam puno novih prijatelja i nadam se da ćemo se opet negdje sresti.

Marina Zloić, 3.c

krenuli smo na dug put kući oko 14.00 sati. U Zagreb smo se vratili puni dojmova o ovom zanimljivom i divnom putovanju...

RADIONICA I PREDSTAVA BITI

školska godina 2011./12.

DRUKČIJI

Hrvatski savez udruga tjelesnih invalida (HSUTI) i udruga Kultura Nova održali su u utorak, 24. 10. 2011. godine, za **učenike prvih razreda naše gimnazije, poučnu i korisnu radionicu o pravima osoba s invaliditetom te primjere nim načinom komunikacije i odnosom prema njima.**

U prvom dijelu radionice **gospođa Jozefina Kranjčec**, predsjednica Hrvatskog saveza udruga tjelesnih invalida upoznala nas je s **najvažnijim zakonskim aktima** koji se odnose na prava osoba s **invaliditetom. Učenicima je prikazan i film o problemima s kojima se osobe s invaliditetom susreću u svakodnevnom životu.**

U drugom dijelu radionice održana je predstava „*Biti drukčiji*“ (režija: Mario Kovač, tekst: Saša Bubnjar, glumci: Dino Škare i Sven Jakir). Svaki je učenik **dobio primjerak knjižice „Bonton u svakodnevnoj komunikaciji s osobama s invaliditetom“.** Vrijedi ista knuti **da je naša gimnazija prva srednja škola u Hrvatskoj u kojoj je ovakva radionica održana.** Zahvaljujemo svim **učenicima koji su došli na radionicu i nadamo se da će ono što su doživjeli i naučili na radionici koristiti u svakodnevnom životu.**

BAJKOPRIČALICA

Gospođa *Jasna Held*, prva i jedina profesionalna pripovjedačica narodnih bajki i priča u Hrvatskoj, gostovala je u našoj gimnaziji 11. studenoga 2011. godine. Susret je bio namijenjen učenicima prvih razreda koji su s oduševljenjem uživali u bajkama.

PREDSTAVLJANJE HRVATSKOG MEMORIJALNOG CENTRA DOMOVINSKOG RATA

U povodu 18. studenoga - Dana sjećanja na Vukovar pozvali smo u Gimnaziju predstavnike Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata. Namjera nam je bila upoznati profesore i učenike s aktivnostima i

djelatnošću Centra. **Gospodin Ante Nazor**, ravnatelj Centra i **gospodin Natko Martinić Jerčić**, arhivist održali su nam predavanje o opsadi Vukovara.

DODIJELJENE NAGRADE PLAVOG TELEFONA

Dodijeljene nagrade Plavog telefona!

Organiziranjem humanitarnog koncerta za Kuću svetog Josipa iz Hrvatskog Leskovca, učenici Gimnazije Tituša Brezovačkog pokazali su da imaju veliko srce, a "Plavi telefon" dao im je nagradu "Nipetnišest"

za humano grupno djelo.

U ime svih učenika GTB-a, nagradu su u gradskom kazalištu "Gavella" 29. listopada 2011. primile Mirna Pećina Milisavljević i Tena Šimunjak.

Učenici GTB-a aktivno su zakoračili u život svoje zajednice pomažući onima kojima je pomoć potrebna.

ČOVJEČE, GDJE TI JE MOBITEL?

"Čovječe, gdje ti je mobitel?" naziv je akcije Zagrebačkog zoološkog vrta

u kojoj su na poticaj ekološke grupe sudjelovali i naši učenici, a organizirana je povodom Svjetskog dana životinja i Godine čovjekolikih majmuna. Ovom akcijom želi se istaknuti važnost recikliranja mobitela. Naime, stari i odbačeni mobiteli u prirodu otpuštaju

na desetke opasnih tvari. Učenici su donirali svoje stare mobitele kako bi se smanjio njihov štetan utjecaj na prirodu, a posebno na gorile i čimpanze u Africi gdje se u potrazi za novim sirovinama otvaraju novi rudnici i uništavaju tropske šume.

SVAKU SVOJU KNJIGU PIŠEM PUNOM SNAGOM
intervju s Pavlom Pavličićem i Goranom Tribusonom

Na Interliberu 2010. predstavljani su novi kriminalistički romani Pavla Pavličića Stara ljubav i Gorana Tribusona Zbirka otrova. S poznatim književnicima razgovarala je naša novinarka Doris Bakota.

Gospodine Pavličiću, jako ste poznat

hrvatski pisac, koliko Vam je vremena potrebno da biste napisali jednu knjigu?

Pavličić: To je pitanje na koje često odgovaram, a ne znam zapravo nikada točno na njega odgovoriti. Postoje dvije faze: jedna faza je faza izvedbe –

neposredno stavljanje riječi na papir. To traje oko mjesec dana. Prije toga postoji jedna druga faza koja uključuje izmišljanje likova, situacija, međusobnih odnosa, scena, što zna potrajati i mjesecima. Imam takav sistem rada da ne počnem pisati dok ne bude sve jasno kako bi to trebalo izgledati, a onda kad počnem, ne prestajem: pišem iz dana u dan dok ne završim. Stoga ponekad izgleda da moje pisanje traje kraće nego što zapravo traje.

Kako ste, gospodine Tribusone, uopće došli da ideju pisanja krimića?

Tribuson: Došao sam na tu ideju u trenu kad je Pavličić objavio svoj krimić. On je tu veoma važna osoba, važna osoba i za taj žanr u Hrvata i za mene jer mi se dotad činilo da je krimić nešto što je niže vrijednosti, nešto čime se pravi pisci ne bave i kad je objavljena Pavličićeva *Plava ruža* i ja sam se „osokolio“ i napisao krimić. Tako je to krenulo i traje do danas.

Ja sam nešto „škrtiji“ prema publici i napisao

sam manje romana, moj uzor je Raymond Chandler koji je napisao sedam krimića. Ja sam napisao šest i stalno se pun praznovjerja bojim napisati taj sedmi jer je Chandler nakon sedmog umro.

Pavličić: A ti napiši odmah sedmi i osmi paralelno!

Gospodine

Pavličiću, koji je Vaš uzor?

Pavličić: Ne znam. Prije no što sam počeo pisati krimiće nisam bio veliki čitatelj krimića te sam se tek poslije počeo bolje upoznavati s tim žanrom. Nisam imao neposredni uzor, ali mogu reći koji su mi najdraži pisci: Georges Simenon mi je najdraži. Kod njega su važni obiteljski odnosi i atmosfera malog grada – te mi teme kao čitatelju jako odgovaraju.

Gospodine Tribusone, koje biste **hrvatske knjige preporučili današnjim gimnazijalcima?**

Tribuson: Nemojte od mene tražiti da preporučujem najnovije knjige jer više ne čitam puno kao prije i nemam dobar uvid u ono što se sad čita. Ali mogu, kako to političari kažu, s punom odgovornošću, preporučiti ljudima da čitaju ono što vole bez ikvog stida jer literatura je tu u prvom redu da bismo u njoj uživali, a tek poslije dolaze sve ostale funkcije.

Koje biste svoje djelo istaknuli?

Pavličić: Nije posao pisca da ističe svoje tekstove. Mislio sam, kad sam bio mlad, da ću, kad jednom ostarim, znati kad napišem knjigu je li dobra ili nije. To ne znam ni sada, nego mi to publika kaže. I meni je najdraže ono što publika prihvati. Ja svaku svoju knjigu pišem, vjerojatno kao i Goran, punom snagom i s punim angažmanom. Ne pišem ništa preko koljena i lijevom nogom. Neki puta to ispadne bolje, ponekad slabije, ali ja to ne mogu ocijeniti. To može ocijeniti samo publika.

(PRE)PORUKE IZ KNJIŽNICE

Iz bogatoga fonda naše školske knjižnice izdvajamo naslove koje preporučujemo profesorima i učenicima. Na popisu se nalaze djela koja pripadaju lijepoj književnosti, ali i stručnoj literaturi.

Uz ovu (pre)poruku dostavljamo vam i 10 prava čitatelja Daniela Pennaca u obliku straničnika. Neka vam bude od koristi tijekom čitanja odabrane knjige. Pripremila Jadranka Jurić, prof.

1. Jasna Horvat: Az
2. Margaret Atwood: Penelopeja
3. Marlo Morgan: Poruka iz zauvijek
4. Marlo Morgan: Tihi zov Australije
5. Lidya Sklevicky: Konji, žene, ratovi
6. Daniel Kehlman: Mjerenje svijeta
7. Dubravka Ugrešić: Baba Jaga
8. Daniel Pennac,: Iz magareće klupe
9. Ivana Simić Bodrožić: Hotel Zagorje
10. Jean Paul Mongin: Zloduh gospodina Descartesa
11. Jean Paul Mongin, Yann Le Bras: Smrt božanskoga Sokrata
12. Meta Grosman: U obranu čitanja
13. Orhan Pamuk: Tiha kuća
14. Khaled Hosseini: Gonič zmajeva
15. Wolfgang Mattes: Nastavne metode
16. Nikola Biliškov: Meteori golim okom

17. Viktor Žmegač: Sms eseji
18. Nives Opačić: Reci mi to kratko i jasno
19. David Wells: Rječnik zanimljivih i neobičnih brojeva
20. Jostein Gaarder: Sofijin svijet
21. Catherine Clement: Theovo putovanje
22. Carlos Ruiz Zafon: Sjena vjetra
23. John Connolly: Knjiga izgubljenih stvari
24. Anica Nazor: Ja slovo znajući govorim...
25. Renato Baretić: Osmi povjerenik
26. Isabel Allende: Grad zvijeri
27. Diane Setterfield: Trinaesta priča
29. Marina Fioratto: Gospa od badema
30. Catherine Clement: Martin i Hannah
31. Victoria Hislop: Otok
32. Branimir Špoljarić: Stari Zagreb od vugla do vugla
33. Živko Prodanović: 107 zagrebačkih priča
34. Marco Cattaneo, Jasmina Trifoni: Velika knjiga UNESCO-ove svjetske baštine
35. Paolo Novaresio: Velike rijeke svijeta
36. Giulia Camin: Najljepši muzeji svijeta

**DESET PRAVA
ČITATELJA**

1. **Pravo da ne čitamo.**
2. **Pravo da preskačemo.**
3. **Pravo da ne dovršimo.**
4. **Pravo da ponovo čitamo.**
5. **Pravo da čitamo bilo što.**
6. Pravo na zanos.
7. **Pravo da čitamo bilo gdje.**
8. Pravo da probiremo.
9. **Pravo da čitamo naglas.**
10. **Pravo na šutnju.**

Daniel Pennac,
Od korica do korica

D. Debarić

